

[Paul Holt.]

alle. Vi har hele Tiden hævdet, at den Politik, som dette høje Tings Flertal er blevet enig om vedrørende Sydslesvig, er ganske utilstrækkelig, og vi staaer stadig paa det samme Standpunkt, og vi kan ikke se andet, end at Kendsgerningerne bekræfter Rigtigheden i vore Synspunkter. Flertallet gik ind for 3 Ting: en administrativ Adskillelse af Slesvig og Holsten, Flygtningenes Fjernelse fra Landsdelen og den sydslesvigske Danskheds Ret til frit folkeligt og politisk Liv.

Hvorledes er det nu gaaet med dette? Ja, hvad Adskillelsen af Slesvig og Holsten angaar, er der sket det, at de to Landsdele tværtimod er knyttet stærkere sammen end nogen Sinde tidligere. Vi kan f. Eks. se det i Valgkredsordningen, hvor den ældgamle historiske Ejdergrænse er blevet slettet. Det ses ogsaa af den Omstændighed, at Holsten fuldstændig dominerer inden for Landsdelens Styrelse. Man saa det ogsaa deri, at Regeringen i Kiel gør alt, hvad den kan, for at fremme Flygtningenes Interesser saa meget som muligt, altsaa ogsaa ganske imod det, det danske Folketing har sat som sit Maal. Man ser, hvorledes man fjerner de hjemmehørende fra ledende Stillinger til Fordel for Flygtningene dernede, og fra den tyske Regerings Side gøres der, hvad der kan, for at hindre Oprettelsen af nye danske Skoler, men for øvrigt ogsaa et Arbejde for at hindre de danske Skolers Arbejde, som allerede er i Gang.

Paa ganske væsentlige Punkter kan man altsaa se, at Flertallets Politik foreløbig i alt Fald er helt mislykket. Vedrørende Moskva-Konferencen ved vi, at de danske Synspunkter overhovedet ikke er kommet frem, og Slesvigernes egne Ønsker har heller ikke kunnet komme frem. Der synes ikke at være nogen Mulighed derfor, medmindre Danmark som suveræn Stat vil sørge derfor.

Nu ved alle, at Flertallets Politik i denne Sag ikke dækker Statsministerens personlige og partipolitiske Mening, men det er jo udenrigspolitisk uden Interesse. Vi maa henholde os til de officielle Kendsgerninger, og de er disse, at den højtærede Statsminister har taget Ansvar for en Politik, som han rent personlig nærer en vis Bekymring for.

Vi hævder stadig, at der ikke er nogen Mulighed for at faa gennemført det Minimumskrav, som er anført i Oktobernoten og Januarmemorandummet, uden at man har stillet et statspolitisk Krav, som maa gaa ud paa, at det i Fredstraktaten sikres, at denne Landsdels oprindelige Befolkning faar Ad-

gang til at udøve sin nationale Selvbestemelsesret.

Da vi ikke har nogen Repræsentation i Det udenrigspolitiske Nævn, er vi uden Føling med, hvad der foregaar i dette Nævn. Det er for øvrigt beklageligt, at store livsvigtige Spørgsmaal behandles med et saadant Hemmelighedskræmmeri, og at Rigsdagen som saadan holdes i Uvidenhed herom. Men da Offentligheden gennem Pressen har faaet noget at vide om, at Regeringen agter at tage et nyt Initiativ, baade angaaende Behandlingen af de herhenhørende Spørgsmaal paa den kommende Udenrigsministerkonference og vedrørende den danske Bevægelses Arbejde i Sydslesvig, tillader jeg mig herved at anmode den højtærede Statsminister om over for Tinget at fremkomme med en Redegørelse for denne Sag. Det danske Folk venter paa en Orientering.

Af Udtalelser tidligere faldet f. Eks. fra Ordføreren for Det konservative Folkeparti har vi forstaaet, at man ogsaa inden for dette Parti i høj Grad følger denne Sag med Opmærksomhed og har stillet i Udsigt, at man, saafremt Udenrigsministeren ikke er i Stand til at komme med nogle Resultater paa Grundlag af den hidtil førte Politik, er villig til at gaa ind for en mere aktiv Politik, saaledes som vi fra Dansk Samlings Side har formuleret den.

Blandt de Love, der er blevet gennemført i denne Samling, er der en enkelt, som er af virkelig skelsættende Betydning, det er Loven om Kvinders Adgang til Præstembeder.

Som bekendt bevirkede denne Lov, at nogle af Partierne i denne Sag blev delt ved Afstemningen, og det er ikke nogen Hemmelighed, at det ogsaa var Tilfældet i den Gruppe, jeg selv hører til. De Ord, jeg her fremfører, skal derfor ikke fremtræde som en Beslutning af en eller anden Gruppe, men som et almindeligt Rigsdagsmedlems Mening.

Denne Lov blev gennemført trods Menighedsraadenes Afstemning og trods den meget alvorlige Udtalelse, der er fremkommet fra en stor Del af Danmarks Præster. Det er med den dybeste Bekymring, at mange i vor Kirke ser Fremtiden i Møde. Vi kan ikke se andet, end at Rigsdagen ved denne Lov har grebet ind i Kirkens indre Anliggender. Vi ser det saaledes, at det maa være Kirken selv, der skal fastsætte, hvilke Regler der skal følges om Ordination, og hvilke Personer der skal have Ret til at blive ordineret. Nu er selve den Lov, der er vedtaget, ikke kirkeligt set det afgørende, for kirke-